

Arrest

nr. 259 675 van 30 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. WIES *loco* advocaat C. DESENFANS, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 15 september 2019, diende op 14 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 27 februari 2019 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 15 februari 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 16 februari 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 14/10/2019
Overdracht CGVS: 05/06/2020*

U had op 13 november 2020, van 08.36 uur tot 12.28 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Guy Mandaka Ngumbu loco meester Christophe Desenfans, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Sheekhal-clan (clanfamilie Hawiye) te behoren. U bent op 1 april 1985 geboren in Harardheere, district Harardheere, provincie Mudug. U woonde hier samen met uw moeder en zus. U werkte op de markt van Harardheere waar u de wagens uit Mogadishu met koopwaar aflaadde.

In februari 2014 ging u naar Mogadishu om deel te nemen aan een integratieprogramma van de Somalische regering, waarbij zangers uit alle provincies van Somalië werden uitgenodigd om deel te nemen. U verbleef in deze periode bij uw oom aan moederszijde. In september 2014 keerde u terug naar Harardheere.

In november 2014 kwamen twee leden van Al-Shabaab naar uw huis, die u ervan beschuldigden een ongelovige te zijn omdat u had deelgenomen aan dat programma. U ontkende en zei hen dat ze met bewijzen moesten komen. Later op die dag kwamen ze met vijf terug en toonden ze een video op Youtube waarop u aan het zingen was. Vervolgens gaf u toe en werd u gearresteerd. Omdat de ouders van de stad voor u bemiddelden werd u veroordeeld tot een celstraf van een jaar omdat u instond voor uw moeder. Na een jaar werd u terug vrijgelaten. Vijftien à twintig dagen later werd uw zus meegenomen door Al-Shabaab om zonder haar toestemming met iemand te huwen. U hebt sindsdien niets meer van haar gehoord.

Rond de jaarwisseling van 2017 naar 2018 verhuisde u samen met uw moeder naar uw oom in Mogadishu. Vanaf mei 2018 begon Al-Shabaab u meermaals per dag op te bellen om u te met de dood te bedreigen. Ze vertelden onder meer dat ze u zagen staan en welke kleren u aanhad. U besloot hierop afwisselend bij vrienden in Mogadishu te verblijven om uw familie er niet bij te betrekken.

U verliet Somalië vanuit Mogadishu in januari 2019 en reisde op illegale wijze met het vliegtuig naar Turkije. Vervolgens reisde u via Griekenland en Italië naar België, waar u op 14 september 2019 aankwam.

Op 14 oktober 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten .

U vreest bij terugkeer naar Somalië of gedood te worden door Al-Shabaab.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming een usb-stick neer met een foto en twee filmpjes waarop u zingt.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

U verklaart dat u in november 2014 werd gearresteerd door Al-Shabaab (CGVS, p. 14) en vervolgens veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van een jaar (CGVS, p. 11). Minder dan een maand na uw vrijlating zou Al Shabaab uw zus gedwongen hebben uitgehuwelijkt (CGVS, p. 16-17). Hierna bleef u echter nog zowat twee jaar in Harardheere wonen zonder ernstige problemen te kennen met Al-Shabaab. Ze herinnerden u louter aan uw eerdere overtreding, maanden u aan op te passen met wat u deed om u wat angst aan te jagen en verboden u om de stad te verlaten (CGVS, p. 17, 24).

Eind 2017 of begin 2018 verhuisde u met uw moeder naar Mogadishu, waar u een sterk familiaal netwerk hebt. U woonde er nog zowat een jaar, tot aan uw vertrek uit het land in januari 2019. U zou de eerste maanden met rust gelaten zijn tot Al-Shabaab u in mei 2018 terug begon te bedreigen. Aan deze feiten kan echter geen geloof worden gehecht. Bij DVZ (Vragenlijst CGVS) maakte u immers geen enkele melding van deze constante bedreigingen, die bovendien de aanleiding gevormd zouden hebben van uw vertrek uit Somalië. Wanneer u gevraagd wordt waarom u bij DVZ met geen woord repte over deze telefonische bedreigingen, antwoordt u dat u dat niet gevraagd is geweest en dat elke keer dat u uitleg wilde geven, ze zeiden dat u bij het groot interview alles mocht uitleggen (CGVS, p. 24). Nochtans blijkt uit de vragenlijst dat u wel degelijk inging op de reden van uw vertrek uit Mogadishu. U verklaarde dat uw angst in Mogadishu bleef omdat men nooit echt weet of er mensen van Al Shabaab zijn daar ze zich kleden zoals gewone mensen (Vragenlijst CGVS). Mochten u in Mogadishu werkelijk bedreigd zijn geweest kan men zich moeilijk inbeelden dat u slechts een hypothetische aanwezigheid van Al Shabaab zou hebben ingeroepen en de concrete feiten niet vermeld zou hebben. Uw uitleg kan dus allerminst overtuigen aangezien wel degelijk verwacht kan worden dat u de directe aanleiding van uw vertrek uit Somalië zelf zou vermelden zonder dat hier specifiek naar werd gevraagd. Bovendien werd u het afleggen van de hierboven aangehaalde verklaring bij DVZ zelfs expliciet de vraag gesteld wat leidde tot uw vertrek in 2019. U antwoordde op deze vraag enkel dat u vreesde dat ze u zouden doden (Vragenlijst CGVS). Dat u ook bij deze vraag dit uitermate belangrijk onderdeel van uw asielrelaas niet vermeldt, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze telefonische bedreigingen.

Daarnaast legt u ook inconsistente verklaringen af over de reden van deze nieuwe bedreigingen. Wanneer u gevraagd werd wat er op het einde juist in Mogadishu gebeurde zegt u in eerste instantie dat ze u bedreigden omdat ze vreesden dat u informatie over hen zou doorgeven gezien u lang in Mogadishu verbleef (CGVS, p. 12). Als er u later in het persoonlijk onderhoud gevraagd werd waarom ze u gingen doden zegt u eerst vaagweg dat dat is wat ze doen als je iets doet dat ze niet willen om daarna te specificeren dat het is omdat u terug beginnen zingen was (CGVS, p. 18). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt dan ook andermaal aangetast.

Bovendien komen deze telefonische bedreigingen op zich ook niet aannemelijk over. Ze zouden u namelijk meer dan een half jaar lang tweemaal per dag bellen om te zeggen dat ze u zien lopen en dat ze u gaan doden, maar er gebeurt helemaal niets in die zin. U schrijft dit toe aan geluk (CGVS, p. 19). Het komt echter ongeloofwaardig over dat Al Shabaab een agent zou inzetten om u maandenlang tweemaal dagelijks met de dood te bedreigen. Dit zou een bijzonder inefficiënte inzet van mensen en middelen zijn. Voorts veranderde u niet van nummer en zou u steeds opgenomen hebben wanneer ze belden (CGVS, p. 18). Deze gang van zaken komt allesbehalve aannemelijk over en vermindert de geloofwaardigheid van deze bedreigingen nog verder.

Op basis van bovenstaande argumenten moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in Mogadishu bedreigd te zijn door Al Shabaab. Daar geen geloof wordt gehecht aan deze gebeurtenissen kunnen zij niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming. In zoverre u in Harardheere, district Harardheere, provincie Mudug, problemen zou hebben gekend met Al-Shabaab moet worden vastgesteld dat hieraan geen actuele gegronde vrees is gekoppeld in Mogadishu.

De documenten die u neerlegt tonen louter aan dat u zanger was, wat in deze beslissing niet wordt betwist. U slaagt er echter niet in aan te tonen hierdoor in Mogadishu problemen te hebben gekend. Het loutere feit dat u zanger was, volstaat evenmin om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aangezien u sinds een jaar voor uw vertrek uit Somalië in Mogadishu woonde en u er geen geloofwaardige problemen kende, dient deze risicoanalyse dan ook te gebeuren ten aanzien van Mogadishu. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar

op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 27 december 2020 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20201227.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 27 december 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot in de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in mindere mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven aan en/of opgeëist door al-Shabaab. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn, getroffen kunnen worden. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad.

ISS eist in 2020 wel enkele aanslagen op in Mogadishu, maar het is onduidelijk welke claims legitiem zijn. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen.

In vergelijking met de voorafgaande verslagperiode stijgt het geweld in de hoofdstad vanaf maart 2020 lichtjes tot mei 2020. Daarna beschrijft het een dalende lijn, de maand september uitgezonderd.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, hebt u tijdens uw verblijf in Mogadishu geen geloofwaardige problemen gekend. Daarnaast hebt u er een solide netwerk, dat bestaat uit uw moeder, die er tot op heden verblijft, uw oom aan moederszijde, een tante aan vaderszijde (CGVS, p. 5) en verschillende vrienden uit de muziekwereld (CGVS, p. 10 en 23). Uw oom ondersteunde jullie al toen jullie nog in Harardheere woonden (CGVS, p. 20) en stond ook in voor het grootste deel van uw reiskosten (CGVS, p. 10). Voorts had u tijdens uw verblijf in Mogadishu ook werk als zanger op trouweesten (CGVS, p. 8). U kan aldus niet aantonen dat uw persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een verhoogd risico zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een manifeste appreciatiefout aan en een schending van de volgende bepalingen:

"artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoeker citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en voert hierbij aan dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, rekening houdend met zijn specifiek profiel.

Hij meent dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend omwille van de problemen met Al-Shabaab. Vooreerst gaat hij in op zijn profiel als zanger. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij een zwanger was in Mogadishu. Hij merkt op dat, waar de commissaris-generaal in een beknopte beoordeling stelt dat de bedreigingen die verzoeker ontving omwille van zijn profiel als zanger, niet aannemelijk zijn, er aan het administratief dossier geen objectieve informatie werd toegevoegd met betrekking tot de bedreigingen die kunstenaars en zangers in Mogadishu kunnen beleven. Hij citeert in dit verband uit informatie van The Guardian (verzoekschrift, stuk 3) waaruit blijkt dat er zich, ondanks de onrustwekkende veiligheidssituatie in Mogadishu, een kunstscène heeft ontwikkeld. Verzoeker stelt dat hij deel uitmaakt van deze groep van kunstenaars die hun regio van herkomst, in zijn geval Haradhere in de provincie Mudug, moeten verlaten. Hij benadrukt in dit verband dat noch zijn herkomst uit Haradhere, noch de problemen die hij daar beleefd heeft, door de commissaris-generaal worden betwist. Hij stelt nog dat de geëngageerde jeugd vaak het doelwit is van aanvallen vanwege hun progressieve ideeën, die contrasteren met de conservatieve ideeën van Al-Shabaab. Hij citeert hierbij uit voormelde informatie van The Guardian en uit informatie van Al Jazeera en Shabka (*Ibid.*, stukken 3-5). Verzoeker besluit uit deze informatie dat kunstenaars vaak bedreigd worden in Mogadishu, voornamelijk door Al-Shabaab.

Aldus voert verzoeker aan dat hij *prima facie* een nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag omwille van vervolgingsfeiten en bedreigingen die het gevolg zijn van zijn politieke overtuigingen in de brede zin en het behoren tot een specifieke sociale groep van kunstenaars in Mogadishu, in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Wegens hun engagement kan de vervolging tegen deze groep ook gerelateerd zijn aan de vervolgingsgronden zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, b) en e), van de Vreemdelingenwet. Zijn (vrees voor) vervolging is aldus verbonden aan het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker citeert verder nog uit de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van Cedoca van 27 december 2020 (*ibid.*, stuk 6) waaruit volgens hem blijkt dat hij geen aanspraak kon maken op de bescherming van de Somalische autoriteiten in Mogadishu en dat iemand die bescherming van zijn autoriteiten zoekt, veel gevaar loopt.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet schendt omdat het administratief dossier geen enkele informatie bevat over het profiel van artiesten in Mogadishu en de bedreigingen die zij kunnen ontvangen.

Verzoeker gaat vervolgens in op de bedreigingen die hij heeft ontvangen. Hij stelt dat de motivering in de bestreden beslissing dat deze bedreigingen ongeloofwaardig zijn, dient te worden verworpen en gaat in op de verschillende punten van deze motivering:

(i) Met betrekking tot het feit dat verzoeker bij aanvang van de procedure geen melding heeft gemaakt van de bedreigingen door Al-Shabaab in Mogadishu, licht verzoeker toe dat: “*Verzoeker heeft echter over zijn werk als artist in Mogadishu tijdens het onderhoud bij DVZ gepraat en gesteld dat de “angst altijd gebleven is”. Bovendien, heeft hij aangetoond dat wat leidde tot het vertrekken was “de vrees dat ze [hem] zouden doden”. Als verzoeker niet direct de verband heeft aangetoond tussen de problemen met Al Shabaab en het feit dat zij zanger was, kan het indirect gelezen worden dat zijn problemen met Al Shabaab voortduurden in Mogadishu.*”

Verzoeker meent ook dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvindt in moeilijke omstandigheden (“*in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.*”) en dat de verzoekers onder druk gezet worden om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Hij merkt verder op dat verzoekers op dat moment nog nooit een advocaat hebben ontmoet en zich niet bewust zijn van het belang van een herlezing en een controle van de vragenlijst en de noodzaak om de relevante elementen van hun relaas beknopt weer te geven. Soms worden de verzoekers verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen of vertaald door de tolk, aldus verzoeker.

Hij merkt op dat veel verzoekers pas later, tijdens het persoonlijk onderhoud, fouten, correcties en omissies in de CGVS-vragenlijst melden en dat zij documenten ondertekenen zonder deze na te lezen. Zij worden verder niet bijgestaan door een advocaat tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het niet mogelijk is om de omstandigheden waarin dit interview verliep te controleren. Gelet op het belang dat aan deze verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gehecht, meent verzoeker dat de rechtspraak “*Salduz*” van het EHRM, dat bepaalt dat een advocaat aanwezig moet zijn gedurende het gehoor in correctionele zaken, op de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken moet toegepast worden. Gezien de bijstand van een advocaat voorzien is tijdens de procedure, kunnen verklaringen afgelegd door verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in afwezigheid van een advocaat, zonder de mogelijkheid van controle en voorafgaand contact, niet aan hem tegengeworpen worden, op straffe van schending van artikel 6 van het EVRM en het recht op een eerlijk proces. Zelfs indien deze rechtspraak niet kan worden toegepast, dan nog meent verzoeker dat de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming flexibel moeten zijn met betrekking tot de inhoud van de CGVS-vragenlijst en DVZ-verklaring en “*niet systematisch moeten kunnen argumenteren op basis van het ene of het andere verzuim*”.

(ii) Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing dat hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de redenen van de nieuwe bedreigingen die hij ontvang. Hij voert aan dat de commissaris-generaal enkel naar zijn afgelegde verklaringen verwijst, zonder te bewijzen in welke mate deze inconsistent zijn. Hij benadrukt, onder citering van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, dat hij enerzijds verklaarde bedreigd te worden door Al-Shabaab omdat zij dachten dat hij, als zanger, informatie doorgaf aan de overheid, en anderzijds stelde dat hij niet gestopt is met zingen. Hij meent dat de commissaris-generaal zijn verklaringen uit de context heeft gelicht. Verzoeker licht toe dat “[h]ij [uit]legde dat hij deelgenomen heeft aan een door de autoriteiten georganiseerd festival (PO, p.11). Het is du mogelijk dat Al Shabaab hem ervan beschuldigde met de autoriteiten samen te werken (PO, p.12). Het feit dat hij zijn zangcarrière voortzette, bracht hem ook in gevaar (PO, p. 18). Dit zijn geen inconsistente verklaringen.” Verzoeker acht deze motivering aldus irrelevant, minstens meent hij dat hij de kans diende te hebben om dit uit te leggen. Verzoeker wijst hierbij op artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waaruit blijkt dat de *protection officer* verzoeker dient te confronteren met eventuele tegenstrijdigheden. Hij meent dat hij niet in de gelegenheid werd gesteld om uit te leggen wat de commissaris-generaal beschouwt als een tegenstrijdigheid, incoherentie of tekortkoming. Het feit dat deze kennelijke tegenstrijdigheid of omissie gebruikt wordt om een grief te rechtvaardigen, maakt de beslissing onregelmatig.

(iii) Waar de bestreden beslissing stelt dat de door verzoeker geschetste telefonische bedreigingen niet aannemelijk zijn, citeert verzoeker vooreerst uit de voormelde COI Focus om te benadrukken dat Al-Shabaab aanwezig is in Mogadishu. Hij meent dat de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat een Al-Shabaab-lid hem maandelijks twee maal per dag met de dood zou bedreigen moet worden verworpen. Hij citeert in dit verband vooreerst uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij hij benadrukt dat Al-Shabaab hem “*ongeveer*” twee maal per dag belde, hetgeen dus een schatting betreft.

Verder meent hij dat de motivering van de commissaris-generaal een subjectieve beoordeling betreft die op geen enkel element gebaseerd is. Hij citeert hierbij andermaal uit de voormelde COI Focus, waarbij hij benadrukt dat de organisatie van Al-Shabaab in Mogadishu “*ondoorzichtig*” is en over veel financiële middelen beschikt in Somalië, zodat het mogelijk is dat Al-Shabaab middelen inzette om hem regelmatig te bellen. Hij meent dat het interessant zou zijn geweest om zijn profiel te analyseren om te oordelen in hoeverre hij een gevaar vormt in de ogen van Al-Shabaab.

(iv) Waar de commissaris-generaal stelt dat aan verzoekers problemen met Al-Shabaab in Harardheere geen actuele vrees in Mogadishu gekoppeld is, citeert verzoeker andermaal uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarbij hij benadrukt dat “*hij in juni 2014 deelnaam aan een festival in Mogadishu en is daarna teruggekeerd naar Harardheere (PO, p. 11). Na 4 manden kwamen Al Shabaab leden en verzoeker word berecht vanwege het feit dat hij deelnam aan het festival*”. Hij meent aldus dat: “*De bedreigingen die verzoeker in Harardheere beleven heeft zoals in Mogadishu hebben als oorzaak het feit dat hij een zanger was in de huidige context van Somalia. De dader van vervolging zijn bovendien in de twee gevallen Al Shabaab. De beoordeling dat deze vrezen niet gekoppeld zijn moet verworpen zijn.*” Verzoeker meent dat zijn problemen in Harardheere moeten worden beoordeeld door de commissaris-generaal. Hij citeert hierbij nog uit informatie waaruit blijkt dat er in juni 2014 effectief een festival was in Mogadishu.

Heeft een video neergelegd van de manifestatie en meent dus dat de oorzaak van zijn vervolging geloofwaardig is. Hij stelt verder dat, waar de problemen in Harardheere niet worden betwist, het vaststaat dat verzoeker een zanger is die *“Al Shabaab storen heeft”*, zodat het geloofwaardig is dat hij in Mogadishu in 2018 problemen had met Al-Shabaab. Hij besluit aldus dat er voldoende objectieve elementen die zijn nauwkeurige en eenduidige verklaringen ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt, indien nodig op basis van *“het voordeel van de twijfel”*.

Hij geeft vervolgens nog een theoretische toelichting over *“het voordeel van de twijfel”*. Verzoeker vraagt verder dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast. Het feit dat hij in het verleden reeds vervolgd werd, leidt tot het vermoeden dat hij in geval van een terugkeer opnieuw zal worden vervolgd. De commissaris-generaal heeft niet aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat deze vervolging in geval van terugkeer zich niet opnieuw zal voordoen of dat verzoeker toegang zal hebben tot effectieve bescherming van de autoriteiten.

Verzoeker vraagt, in subsidiaire orde, vervolgens de *“toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de veiligheidssituatie in Mogadishu”* op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke of verkeerde lezing heeft gemaakt van de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 27 december 2020 en de UNHCR *“Position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)”* van mei 2016. Hij voert hierbij eerst aan dat voormeld rapport van UNHCR niet beweert dat Mogadishu *“automatisch een goede vestigingsalternatief”* vormt.

Verzoeker voert verder aan dat, waar de bestreden beslissing stelt dat de politieke en militaire situatie in de stad Mogadishu sinds augustus 2011, met de verdrijving van Al-Shabaab, drastisch gewijzigd is, dit enerzijds niet betekent dat Mogadishu nu een veilige stad is en anderzijds Al-Shabaab nog steeds aanslagen pleegt in de stad. Hij citeert in dit verband uit voormelde COI Focus en uit informatie van de VN Veiligheidsraad en EASO (*Ibid.*, stukken 7-8).

Wat het willekeurig karakter van het geweld betreft, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal tracht aan te tonen dat het geweld in wezen doelgericht is en niet zo vaak burgers treft, doch zelf erkent dat er geen betrouwbare statistieken over het aantal burgerslachtoffers beschikbaar zijn. Hij voert aan dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld gepleegd door Al-Shabaab ook in de stad Mogadishu als willekeurig kan worden beschouwd en citeert hierbij uit informatie van Amnesty International, UNOCHA, de Finnish Immigration Service en Human Rights Watch (*Ibid.*, stukken 9-12), waaruit volgens hem blijkt dat burgers vaak het slachtoffer zijn van aanslagen door Al-Shabaab als door de autoriteiten die dergelijke aanslagen bestrijden. Hij benadrukt nog dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf erkent dat het geweld willekeurig is en burgers ervan slachtoffers kunnen zijn.

Wat de *“hoge intensiteit van het geweld”* betreft, stelt verzoeker vooreerst dat de rechtspraak waarop de commissaris-generaal zich baseert dateert van minimum drie jaar geleden, hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu fluctueert. Hij wijst er, onder citering van voormelde COI Focus, nog op dat, zelfs als er sprake is van een daling van het aantal incidenten, het aantal zeer hoog blijft, *“met een totaal van 223 incidenten over een periode van 6 maanden, slechts in Mogadishu!”* Verzoeker verwijst verder naar en citeert uit recente persartikels (*Ibid.*, stukken 14-24) waaruit blijkt dat er nog regelmatig aanslagen met burgerslachtoffers worden gepleegd in Mogadishu. Hij besluit hieruit dat: *“De verwerende partij kan niet zeggen dat deze laatste jaren/maanden de veiligheidssituatie in Mogadishu goed is terwijl de gegevens op basis van welke de verwerende partij de beslissing heeft genomen het tegenovergestelde aanduidt. De bovenstaande aanslagen zijn bovendien zeer waarschijnlijk slechts een deel van het werkelijke aantal incidenten. Zoals herkend door de verwerende partij bestaat er immers geen zeker data over het aantal burgers slachtoffers van Al-Shabaab.”* Hij citeert verder uit informatie van UK Home Office, de Danish Immigration Service en BBC (*Ibid.*, stukken 21 en 25-26) waaruit volgens hem blijkt dat de aanslagen toenemen. Hij citeert ook nog uit informatie van de Canada Immigration and Refugee Board waar het toegenomen gevaar voor terugkeerders naar Somalië wordt vastgesteld.

Wat het dagelijkse leven in Mogadishu betreft, meent verzoeker dat de commissaris-generaal opnieuw een bevooroordeelde lezing van *“het verslag”* heeft gedaan. Hij benadrukt dat het dagelijkse leven beïnvloed wordt door geweld doch ook door de voedselonveiligheid. Hij citeert hierbij uit de voormelde COI Focus en informatie van de Finnish Immigration Service en Amnesty International (*Ibid.*, stukken 9 en 11). Hij benadrukt nog, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat deze kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldincidenten of doden.

Verzoeker besluit dat er meerdere bronnen zijn die aantonen dat Mogadishu niet veilig is en citeert uit voormelde COI Focus. Hij stelt hierbij dat: *“Het aantal geweldincidenten fluctueert maar blijft altijd hoog. Zelfs als de aanslagen doelgericht kunnen zijn, zijn er vaak burgers onder de slachtoffers. Gezien de aanvallen en de aanslagen van deze vorige maanden, is dus het geweld niet doelgericht omdat dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van het leger of een speciaal populatiegroep).”*

Verzoeker meent nog dat hij behoort tot een risicoprofiel als terugkeerder en dit zijn risico om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld verhoogt. Hij verwijst hierbij naar het arrest *“Elgafaji”* en rechtspraak van het EHRM.

Verzoeker besluit dat, hoewel de commissaris-generaal rekening moest houden met alle relevante elementen om zijn beslissing te nemen, hij geen rekening heeft gehouden met alle beschikbare informatie. Hij meent dat hij heeft aangetoond dat de veiligheidssituatie niet goed bestudeerd is en er een heel groot risico bestaat voor burgers in Mogadishu. Hij stelt dan ook dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, besluit verzoeker dat de motivering in de bestreden beslissing onvoldoende, inadequaat en incorrect is om een negatieve beslissing te nemen over zijn problemen met Al-Shabaab, rekening houdend met zijn ongeschoold profiel en de context van de gebeurtenissen. Hij meent dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd voor bijkomend onderzoek, in het bijzonder wat zijn profiel als zanger betreft. Hij stelt dat zijn verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig moeten worden beschouwd, indien nodig op basis van *“het voordeel van de twijfel”*. Rekening houdende met de veiligheidssituatie in Mogadishu, zijn er ook voldoende elementen om een reëel risico op ernstige schade in geval van een terugkeer als aannemelijk te beschouwen, aldus verzoeker.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het artikel *“We laugh, sing and play music: the rise of Mogadishu”* van Aljazeera van 11 juli 2018 (stuk 3);
- het artikel *“Youth artists risk everything for music and peace in Mogadishu”* van Aljazeera van 28 april 2018 (stuk 4);
- het artikel *“In Somalia making music equals risking your life”* van Shabka van 12 november 2014 (stuk 5);
- de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 27 december 2020 (stuk 6);
- het *“Situation in Somalia – Report of the Secretary-General”* van de UN Security Council van 21 december 2018 (stuk 7);
- het EASO-rapport *“Somalia: Security situation”* van december 2017 (stuk 8);
- Het rapport *“Somalia - 2019”* van Amnesty International (stuk 9);
- het artikel *“Report on fact-finding mission to Somalia: The situation in Mogadishu is unstable”* van Finish Immigration Service van 7 augustus 2020 (stuk 11);
- het *“World Report 2020 – Somalia”* van Human Rights Watch van 14 januari 2020 (stuk 12);
- het artikel *“Death toll in bombing in Somalia’s capital rises to 20”* van Yahoo! van 6 maart 2021 (stuk 13);
- het artikel *“At least five killed in Shabaab raid on Mogadishu Hotel”* van France Info van 1 februari 2021 (stuk 14);
- het artikel *“Somalia: IED blast reported in Mogadishu’s Abdi Aziz district November 28”* van GardaWorld van 28 november 2020 (stuk 15);
- het artikel *“Somalia: Emerging reports of explosion in Mogadishu November 27”* van GardaWorld van 27 november 2020 (stuk 16);
- het artikel *“Gulf of Aden Security Review”* van Critical Threats van 20 november 2020 (stuk 17);
- het artikel *“Five killed in Mogadishu restaurant suicide attack, say Somali police”* van Al Arabiya van 17 november 2020 (stuk 18);
- het artikel *“Trois morts dans un attentat suicide à Mogadiscio”* van VoaAfrique van 9 september 2020 (stuk 19);
- het artikel *“Several killed in suicide bombing outside mosque in Somalia”* van Aljazeera van 11 september 2020 (stuk 20);
- het artikel *“Mogadishu attack: Somali troops end deadly siege at Elite Hotel”* van BBC van 17 augustus 2020 (stuk 21);
- het artikel *“Somalie: 2 morts dans un attentat”* van AfricaNews van 3 augustus 2020 (stuk 22);
- het artikel *“Tracking conflict worldwide – Somalia July 2020”* van International Crisis Group (stuk 23);
- het artikel *“Mogadiscio frappé par un nouvel attentat aveugle”* van Libération van 29 december 2019 (stuk 24);
- de *“Country policy and information note Somalia (South and Central): Security and humanitarian situation”* van UK Home Office van November 2020 (stuk 25).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische toelichting over een aantal van deze bepalingen, laat op zich niet toe om vast te stellen dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen bedreigingen die hij vanaf mei 2018 van Al-Shabaab in Mogadishu zou hebben ontvangen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) verzoeker deze bedreigingen niet vermeld heeft tijdens het interview bij aanvang van de procedure, (ii) hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de reden van deze nieuwe bedreigingen en (iii) zijn verklaringen over deze telefonische bedreigingen niet aannemelijk zijn.

Het verzoekschrift voert aan dat uit verzoekers verklaringen tijdens het interview bij aanvang van de procedure indirect kan worden afgeleid dat zijn problemen met Al-Shabaab bleven duren tijdens zijn verblijf in Mogadishu. De Raad merkt echter op dat dit geen afdoende verklaring vormt voor verzoekers nalatigheid om de vermeende telefonische bedreigingen die hij vanaf mei 2018 zou hebben ontvangen van Al-Shabaab in Mogadishu te vermelden tijdens het interview bij aanvang van de procedure. Dit geldt te meer nu uit de CGVS-vragenlijst blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk bevraagd werd naar de uiteindelijke reden van zijn vertrek in 2019 (CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 2), zodat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij op dat moment de telefonische bedreigingen van Al-Shabaab uitdrukkelijk zou vermelden als reden van zijn vertrek uit Mogadishu. De Raad benadrukt hierbij dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze kan weergeven in iedere fase van het onderzoek. De verwijzing in het verzoekschrift naar de vaak moeilijke omstandigheden tijdens het interview bij aanvang van de procedure biedt aldus evenmin een afdoende verschoning voor de vastgestelde omissie in verzoekers verklaringen. De Raad merkt op dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat dit interview kort was en alles samengevat diende te worden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2), doch de Raad merkt op dat hem bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud verder aan geen opmerkingen te hebben bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en bevestigde dat hij de tolk goed verstond (*Ibid.*). In zijn verzoekschrift beperkt hij zich tot een verwijzing naar algemene problemen die zich kunnen voordien tijdens dit interview, doch hij licht niet *in concreto* toe welke moeilijkheden hij zelf heeft ondervonden. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er tijdens dit interview incidenten waren die een invloed zouden hebben gehad op zijn vermogen om volledige en nauwkeurige verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn asielmotieven. Verzoekers verweer blijft aldus beperkt tot het geven van blote *post-factum* beweringen, die niet kunnen volstaan om de vastgestelde omissie in zijn verklaringen met betrekking tot de door hem aangehaalde telefonische bedreigingen in Mogadishu te verschonen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM werd geschonden doordat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond zonder de aanwezigheid van een advocaat, benadrukt de Raad dat, daargelaten het feit dat deze bepaling geen toepassing vindt in het kader van een procedure tot het bekomen van internationale bescherming, verzoeker niet aantoonde hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De vragenlijst werd verzoeker voorgelezen in het Somalisch, die het voor goedkeuring heeft ondertekend, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel,

datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen (CGVS-vragenlijst, stuk 2, p. 2). Verzoeker werd voorafgaand aan het afleggen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geadviseerd om steeds de waarheid te vertellen: valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen en geloof niet diegenen die aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen. Verzoeker werd ook duidelijk gemaakt dat hij zo mogelijk documenten moet voorleggen die hij in zijn bezit heeft om zijn identiteit, herkomst, reisweg en de door hem aangehaalde feiten aan te tonen.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert geen inconsistente verklaringen te hebben afgelegd over de reden waarom hij in Mogadishu door Al-Shabaab bedreigd werd. Hij beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn verklaringen en voert aan dat het mogelijk is dat Al-Shabaab hem ervan beschuldigde met de autoriteiten samen te werken omdat hij in 2014 deelnam aan een door de autoriteiten georganiseerd festival én hij in gevaar was door het feit dat hij zijn zangcarrière voortzette. De Raad merkt echter op dat dit verweer vooreerst niet overeenstemt met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij eerst verklaarde dat Al-Shabaab hem begon te bedreigen in Mogadishu omdat ze dachten dat als hij daar lange tijd zat, hij informatie over hen kon doorgeven (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 12). De Raad acht het verder weldegelijk inconsistent dat verzoeker, toen hij vervolgens gevraagd werd wat hij gedaan had dat zij niet wilden, zou verwijzen naar het feit dat hij terug begon te zingen, zonder hierbij te vermelden dat zij hem viseerden omdat hij gedurende lange tijd in Mogadishu verbleef en zij dachten dat hij daarom informatie over hen kon doorgeven (*Ibid.*, p. 18). De Raad benadrukt dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud consistente en nauwkeurige verklaringen kan geven over de redenen waarom hij door Al-Shabaab werd bedreigd. Gelet op de voorgaande vaststellingen is dit echter niet het geval.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal hem niet geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en hierbij verwijst naar artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, merkt de Raad op dat dit artikel niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker niet werd geconfronteerd.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift nog uit informatie waaruit blijkt dat Al-Shabaab aanwezig is in de stad Mogadishu, dat er weinig bekend is over hun organisatie aldaar, doch dat zij over veel financiële middelen beschikken in heel Somalië. Hij leidt daaruit af dat het mogelijk is dat Al-Shabaab middelen inzette om hem regelmatig te bellen. De Raad merkt echter op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat Al-Shabaab een agent maandenlang zou inschakelen om verzoeker, zelfs al is het ongeveer, zoals verzoeker aangeeft, twee maal per dag te bellen om hem te zeggen dat zij hem zien lopen en hem zullen doden, doch verder niet tot actie overgaan, gezien dit een bijzonder inefficiënte inzet van mensen en middelen zou zijn. Met de algemene kritiek dat dit een subjectieve vaststelling betreft, slaagt verzoeker er niet in om deze vaststelling te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De Raad merkt op dat verzoekers verklaringen een voldoende voorwaarde kunnen vormen van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat zij mogelijk, eerlijk en geloofwaardig zijn, doch de Raad treedt de commissaris-generaal bij dat dit *in casu* niet het geval is. Ook het verweer dat deze handelswijze van Al-Shabaab beoordeeld dient te worden in het licht van verzoekers profiel als zanger doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze handelswijze *in se* niet aannemelijk is.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen over de door hem ondergane vervolgingsfeiten in Mogadishu niet geloofwaardig zijn.

Waar verzoeker verwijst naar zijn problemen in Harardhere en de schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad vooreerst op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt te beweren in zijn verzoekschrift, het loutere feit dat verzoeker volgens zijn verklaringen bedreigingen van Al-Shabaab ontving in Harardhere, niet betekent dat door hem aangehaalde bedreigingen in Mogadishu tevens geloofwaardig zijn. Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat verzoeker deze bedreigingen door Al-Shabaab in Mogadishu sinds mei 2018 niet aannemelijk weet te maken. Aldus kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker na het verlaten van zijn regio van herkomst, Harardhere, begin 2018 tot aan zijn vertrek uit Somalië in januari 2019 probleemloos in de stad Mogadishu heeft kunnen verblijven en er bovendien activiteiten als zanger kon uitoefenen, zoals blijkt uit de door hem neergelegde video uit 2018 (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 1; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 12). Naast de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde telefonische bedreigingen door Al-Shabaab, haalt verzoeker geen andere geloofwaardige problemen aan die hij zou

hebben gekend in Mogadishu ten gevolge van zijn problemen met Al-Shabaab in Harardhere. De Raad treedt op basis van deze vaststellingen de commissaris-generaal bij dat aan verzoekers problemen in Harardhere, die in de huidige fase van het onderzoek *in se* niet worden betwist, geen actuele vrees gekoppeld kan worden ten aanzien van Mogadishu. Gezien verzoeker sinds begin 2018 probleemloos in Mogadishu kon verblijven en er activiteiten als zanger kon uitoefenen, meent de Raad tevens dat er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Mogadishu niet opnieuw het slachtoffer zou worden van bedreigingen door de terreurgroepering Al-Shabaab.

Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat verzoeker behoort tot een specifieke sociale groep van artiesten die vervolging vrezen in Mogadishu, merkt de Raad op dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-5) kan blijken dat de situatie in Mogadishu van zulke aard is dat hij louter omwille van zijn profiel als zanger en zijn aanwezigheid in Mogadishu zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging dan ook *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non*. Uit hetgeen voorafgaat is immers reeds gebleken dat verzoeker er niet in slaagt om zijn problemen met Al-Shabaab in Mogadishu aannemelijk te maken.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U verklaart dat u in november 2014 werd gearresteerd door Al-Shabaab (CGVS, p. 14) en vervolgens veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van een jaar (CGVS, p. 11). Minder dan een maand na uw vrijlating zou Al Shabaab uw zus gedwongen hebben uitgethuwelijk (CGVS, p. 16-17). Hierna bleef u echter nog zowat twee jaar in Harardheere wonen zonder ernstige problemen te kennen met Al-Shabaab. Ze herinnerden u louter aan uw eerdere overtreiding, maanden u aan op te passen met wat u deed om u wat angst aan te jagen en verboden u om de stad te verlaten (CGVS, p. 17, 24).

Eind 2017 of begin 2018 verhuisde u met uw moeder naar Mogadishu, waar u een sterk familiaal netwerk hebt. U woonde er nog zowat een jaar, tot aan uw vertrek uit het land in januari 2019. U zou de eerste maanden met rust gelaten zijn tot Al-Shabaab u in mei 2018 terug begon te bedreigen. Aan deze feiten kan echter geen geloof worden gehecht. Bij DVZ (Vragenlijst CGVS) maakte u immers geen enkele melding van deze constante bedreigingen, die bovendien de aanleiding gevormd zouden hebben van uw vertrek uit Somalië. Wanneer u gevraagd wordt waarom u bij DVZ met geen woord repte over deze telefonische bedreigingen, antwoordt u dat u dat niet gevraagd is geweest en dat elke keer dat u uitleg wilde geven, ze zeiden dat u bij het groot interview alles mocht uitleggen (CGVS, p. 24). Nochtans blijkt uit de vragenlijst dat u wel degelijk inging op de reden van uw vertrek uit Mogadishu. U verklaarde dat uw angst in Mogadishu bleef omdat men nooit echt weet of er mensen van Al Shabaab zijn daar ze zich kleden zoals gewone mensen (Vragenlijst CGVS). Mochten u in Mogadishu werkelijk bedreigd zijn geweest kan men zich moeilijk inbeelden dat u slechts een hypothetische aanwezigheid van Al Shabaab zou hebben ingeroepen en de concrete feiten niet vermeld zou hebben. Uw uitleg kan dus allerminst overtuigen aangezien wel degelijk verwacht kan worden dat u de directe aanleiding van uw vertrek uit Somalië zelf zou vermelden zonder dat hier specifiek naar werd gevraagd. Bovendien werd u het afleggen van de hierboven aangehaalde verklaring bij DVZ zelfs expliciet de vraag gesteld wat leidde tot uw vertrek in 2019. U antwoordde op deze vraag enkel dat u vreesde dat ze u zouden doden (Vragenlijst CGVS). Dat u ook bij deze vraag dit uitermate belangrijk onderdeel van uw asielrelaas niet vermeldt, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze telefonische bedreigingen.

Daarnaast legt u ook inconsistente verklaringen af over de reden van deze nieuwe bedreigingen. Wanneer u gevraagd werd wat er op het einde juist in Mogadishu gebeurde zegt u in eerste instantie dat ze u bedreigden omdat ze vreesden dat u informatie over hen zou doorgeven gezien u lang in Mogadishu verbleef (CGVS, p. 12). Als er u later in het persoonlijk onderhoud gevraagd werd waarom ze u gingen doden zegt u eerst vaagweg dat dat is wat ze doen als je iets doet dat ze niet willen om daarna te specificeren dat het is omdat u terug beginnen zingen was (CGVS, p. 18). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt dan ook andermaal aangetast.

Bovendien komen deze telefonische bedreigingen op zich ook niet aannemelijk over. Ze zouden u namelijk meer dan een half jaar lang tweemaal per dag bellen om te zeggen dat ze u zien lopen en dat ze u gaan doden, maar er gebeurt helemaal niets in die zin. U schrijft dit toe aan geluk (CGVS, p. 19). Het komt echter ongeloofwaardig over dat Al Shabaab een agent zou inzetten om u maandenlang tweemaal dagelijks met de dood te bedreigen. Dit zou een bijzonder inefficiënte inzet van mensen en middelen zijn. Voorts veranderde u niet van nummer en zou u steeds opgenomen hebben wanneer ze belden (CGVS,

p. 18). Deze gang van zaken komt allesbehalve aannemelijk over en vermindert de geloofwaardigheid van deze bedreigingen nog verder.

Op basis van bovenstaande argumenten moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in Mogadishu bedreigd te zijn door Al Shabaab. Daar geen geloof wordt gehecht aan deze gebeurtenissen kunnen zij niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming. In zoverre u in Harardheere, district Harardheere, provincie Mudug, problemen zou hebben gekend met Al-Shabaab moet worden vastgesteld dat hieraan geen actuele gegronde vrees is gekoppeld in Mogadishu.

De documenten die u neerlegt tonen louter aan dat u zanger was, wat in deze beslissing niet wordt betwist. U slaagt er echter niet in aan te tonen hierdoor in Mogadishu problemen te hebben gekend. Het loutere feit dat u zanger was, volstaat evenmin om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken."

Waar verzoeker nog betoogt dat er geen bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is in Mogadishu, wijst de Raad erop dat, vermits geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met Al-Shabaab in Mogadishu, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Mogadishu irrelevant is.

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij vanaf begin 2018 tot aan zijn vertrek uit Somalië in januari 2019 in Mogadishu verbleven heeft en dat zijn moeder er thans nog steeds woont (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4-5, 11), zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Ook het EHRM heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. 886/11 (*K.A.B. t. Zweden*) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012. Het Hof stelde op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (*R.H. t. Zweden*). In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013. Verzoeker kan worden bijgetreden in zoverre hij aanvoert dat deze rechtspraak niet langer een beoordeling van de huidige situatie betreft. De Raad stelt echter vast dat ook de meest recente informatie de stelling van het EHRM ondersteunt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoeker toegevoegde informatie (verzoekschrift, stukken 3-25), in zoverre deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij als terugkeerder een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij in 2014 zeven maanden in de stad heeft doorgebracht en begin 2018 naar Mogadishu verhuisde en er tot aan zijn vertrek in januari 2019 verbleven heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4-5, 11, 12-13). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij een oom heeft die al heel lang in Mogadishu woont en instaat voor zijn moeder en hem geholpen heeft bij zijn vlucht en dat hij nog een oom en tante langs vaderszijde heeft die in Mogadishu wonen (*Ibid.*, p. 5 en 10). De Raad is aldus van oordeel dat verzoeker voldoende bekend is met de stad Mogadishu om er gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en hij zich bij een terugkeer naar Mogadishu kan beroepen op de steun en bescherming van zijn netwerk, zodat hij geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit de regio. Het argument dat hij ongeschoold is mist feitelijk grondslag, aangezien verzoeker verklaarde tot het vierde middelbaar naar school te zijn geweest.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP